Kelta – ír köszöntőből részlet:

“Ami fontos, azt csöndesen ébren kell tartani magunkban napról napra; egy pillanatra sem szabad elengedni. Egy napon valóság lesz. Akik erősek, tudják, hogyan tartsák rendben az életüket.”

Minden két évben új elnököt választottak az Elnökség tagjai, aki fő szervező volt, igyekezett a Szervező Bizottsággal zökkenőmentessé tenni ezt az irodalmi megmozdulást Kishegyesen, amit Csépe Imre kötő, író halála után alapítottak meg.

Mivel zavargós világ jött ránk a kilencvenes évek előtt is, nacionalista megmozdulásnak akarták kinyilvánítani azt az évente szeptemberben megtartott irodalmi és tudományos összejövetelt, aminek a nacionalizmushoz semmi köze sem volt. Sajnos az Elnökségi tagok között is voltak néhányan, akik javasolták, ötévente tartsunk Csépe-napokat.

Megfordult bennem a kis szék, és kissé erélyes hangon azt mondtam: „Amíg én vagyok az elnök, addig nem szűnik meg ez a vajdasági megmozdulás Bácska szívében, már azért sem, mert nevemből kifolyólag azután jönnének az igazságtalan vádaskodások.”

Következett a döntés, és végül is a többség mellém állt. Igen ám, de hogyan győzzük meg azokat, akik szeretnék megszüntetni koholmányok alapján ezt az értékes megmozdulást.

Ajánlatomra bevontuk most először a politikai vezetőséget, meghívtuk Szabadka, Újvidék szerb ajkú képviselőit, még Szávovity Margitot is.

Nagyban folytak az előkészületek, és bevallom, nem kis idegesség kerülgetett: sikerül-e elérni a fennmaradást, hiszen „Lenni vagy nem lenni.” volt a tét.

Mivel úgy véltem, nem csak magyar ajkúak ülnek be a község tanácstermébe, ezért a sokévi fennállása alatt, én, mint az elnök először szerb nyelven is felolvastam az elnöki megnyitó beszédet. Másképp hogyan győzzem meg őket? Itt szó sincs nacionalizmusról!

A meghívottak mind megjelentek, a teremben még álltak is az emberek, nekem meg a gyomrom összeszorult, és megnyitottam a tudományos értekezést, mert ezeknek a napoknak ez a fénypontja.

Bemutatom, milyen szöveget olvastam fel.

Őszinte tisztelettel üdvözlök mindenkit, akik a mai napon körünkben megjelentek a 32. Csépe--napon.
Az előzetes szervezés közben szorongással gondoltunk arra. lesz-e közönsége a mai értekezésnek, és most örömmel állapíthatom meg, hogy szép számban összejöttünk itt irodalomkedvelők, és megelégedettséggel mondhatom, olyanok is megtiszteltek bennünket

jelenlétükkel, akiknek a magyar nyelv nem anyanyelvük, akiknek lehetséges, nem sok betekintésük van a vajdasági magyar irodalomba és kultúrájába, mégis itt vannak velünk. Kell-e ettől szebb példa a mi égtájunkra, hogyan kell élni és értékelni egymást, függetlenül attól, kinek mi az anyanyelve.

Két nappal ezelőtt lezajlott az Aranyeső című vetélkedő, amelyen részt vettek községünk általános iskoláinak magyar ajkú tanulói. Három csoportban folyt a vetélkedő, és a csoportgyőztesek fellépnek a mai értekezlet keretein belül.

Most pedig engedjék meg nekem, hogy pár szót szóljak Csépe Imréről, Szenteleky Kornélról és Brasnyó Istvánról.

Csépe Imre 1914-ben született szegény béres családban, Kishegyesen. Kora gyermekkorától kezdve nehéz fizikai munkát végzett. Volt: béres, napszámos és kubikos. Nehéz életkörülményei ellenére sem vált pesszimistává, az élet napos arculatát kereste. Verseket, elbeszéléseket és egy regényt írt.

Író, költő vált a falusi rögből kiemelkedett Csépéből. Az egyszerű emberek életét énekelte meg verseiben, festette meg prózájában ízes kishegyesi nyelvjárást is használva. Különösen kötődött a természethez, szinte szerelmese volt annak.

Halála után rögtön megalakult a Csépe Imre Emlékbizottság, és még az évben megtartottuk születésének évfordulóján az első Csépe- emléknapot. Azóta minden év szeptemberében tudományos értekezésekkel, esszékkel gazdagítottuk a vajdasági magyar kultúrát.

E rendezvény igazolta önmagát azzal is, hogy nem csak a vajdasági magyar irodalmárokkal foglalkozott, hanem figyelmet szentelt Vuk Stefanović Karadžić, Dositej Obradović, Laza Kostić, Miroslav Antić (Olvasd: Vuk Sztefánovity Kárádzsity,Doszitéj Obrádovity,Lázá Kosztity, Miroszláv Ántity) munkásságának is.

Néhány szót szólnék Szenteleky Kornélról. A két világháború között, a húszas években s a harmincas évek elején a vajdasági magyar irodalom vezető egyénisége. Azért képezi a mai tudományos értekezés központi témáját, mivel 1893-bam született, ugyanis, születésének századik évfordulója erre kötelez bennünket, irodalombarátokat. Regényeivel, novelláival, reflexióival, tárcáival gazdagította irodalmunkat, amelyeknek főszereplői főleg a kisvárosi polgári körből kikerült emberek.

Szetneleky Kornél és Debreceni József 1928-ban megjelentették a szerb nyelvű költői antológiát Bazsalikom címmel. Szenteleky szavait idézem a könyv előszavából:"Célunk és vágyunk: a magyar olvasóval megismertetni a legújabb szerb költészetet. Megismertetni azokat az érzéseket, álmokat, sóhajokat, gondolatokat, vágyakat és könnyeket, melyek szerb költők lelkében fakadtak, és a szerb nyelv bronzába szilárd alakot öntöttek Hisszük, hogy közelebb hoztuk a magyar olvasó lelkéhez a szerb lelkek rezzenését, a testvéri vágyak röpülését, a bazsalikomos szerb mezők egyszerű báját és finom illatát."

Az antológiában szerepeltek Ivo Andrić, Miloš Crnjanski, Rade Drainac, Dušan Vasiljev (olvsd: Ívo Ándrity, Milos Crnyánszki, Rádé Dráinác, Dusán Vászilyev, Zsárko Vaszilyévity). Szentelekyről és munkásságáról Dr. Bori Imre, akadémikus tart előadást.

Brasnyó Istvánhoz fűződik a második előadás témája. Brasnyó István 1943-ban született. A hatvanas évek végén és a hetvenes évek elején volt munkássága a legtermékenyebb. Prózaversei lírai érzékenységgel telítettek. Műveiben a végtelen síksággal körülvett bácskai tanyákat örökíti meg. Brasnyó Istvánról a gyermekirodalom szemszögéből tart értekezést Dr. Sátai Pál.

A harmadik előadó Dr. Virág Gábor, aki az első kishegyesi könyvtárról ismertet bennünket.

Sajnos, a közelmúltban elhunyt Urbán János költőről, publicistáról, aki alapító tagja volt

ezeknek a napoknak, Brindza Károly úr emlékezik meg.
Engedtessék meg nekem, hogy ez alkalommal köszönetet mondjak mindazoknak, akik segítségükkel hozzájárultak e kulturális megmozdulás megszervezéséhez, gondolok itt egyénekre és munkaszervezetekre, Önöknek viszont, akik megtiszteltek bennünket jelenlétükkel, kívánok kellemes órákat az itt tartózkodásuk ideje alatt, és szívből remélem, hogy a mai műsorból jut mindannyinknak egy kis fénysugár, ami beragyogja lelkünket a szép szó erejével, vagy a festmény színeivel az értekezés utáni kiállításon.

Mielőtt átadtam volna a szót a már említett értekezőknek, ugyanezt a szöveget szerb nyelven is felolvastam.

Íródott a kilencvenes években.

A Csépe-napok ma is élnek.